

ISTEN MINDENT ÚJJÁTEREMT

December 24., szombat délután

Krisztus terve egy biztos terv. Ő mondta: „Ímé mindent újjá teszek.” (Jel 21:5) „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” (2Kor 5:17) A Megváltó senkit sem bátorít azt képzelni, hogy Ő elfogadja a „foltozott” vallásgyakorlást is. Az ilyen vallás értéktelen előtte. Meglehet, kezdetben úgy tűnik, hogy bár van benne egy picinyke önzés, mégis jelen van benne Krisztus, azonban hamarosan ki fog derülni, hogy az ilyen vallás távol áll Krisztustól. Az önzés egyre inkább növekedni fog, mígnem mindent elborít... Csak a mennyei példaképre gyakorolt vallás tartós. Csak akkor fogunk igazán készülni az örökkévalóságra, ha minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy Krisztushoz hasonló életet éljünk. – *Our High Calling*, 342. o.

A bűn az önfelmagasztalás vágyán keresztül tette be lábát világnkba. Ősszüleink így vesztették el a szépséges birodalmuk fölötti uralmat. Krisztus pedig a lemondáson át szerzi vissza. Ő mondja, hogy győznünk kell, amint Ő is győzött. Alázat és énünk feladása által Jézus örökostársaivá válhatunk, amikor a szelídek öröklik a földet.

A szelídeknek ígért föld nem ilyen lesz, mint amit most itt a halál árnyéka sötétít. „De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3:13) „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és Ő szolgálja neki.” (Jel 22:3)

Ott már nem lesz csalódás, sem bánat, sem bűn. Senki nem mondja majd: beteg vagyok. Nem lesz többé gyászmenet, sem szomorúság, halál, elválás vagy megtört szívek. Hanem Jézus lesz ott és béke. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 17. o.

Az ősi világ árvízzel való elpusztítása előtt nagytehetségű, szakértelemmel és ismeretekkel rendelkező emberek éltek. De mivel kihagy-

ták Istent a számításaikból, a terveikből és a tanácsaikból, szívük gondolata megromlott. Okosak voltak azt cselekedni, amit Isten nem mondott nekik, okosak a gonoszság művelésére. Az Úr látta, hogy példájuk alkalmatlan lenne a később születetteknek, ezért kezébe vette a dolgokat. Százhusz éven át üzeneteket küldött nekik szolgálja, Noé által. Ők azonban arra használták a kegyesen adott időt, hogy kifogásolják, gáncsolják és kigúnyolják Noét. Kinevették őt különös komolyságáért, és mert nagyon szívén hordozta a büntetéseket, melyeket – mint mondta – Isten egész biztosan ki fog tölteni. Tudományt emlegettek és a természetet szabályozó törvényeket. Majd az üzenete miatt pellengérré állították Noét, örült vakbuzgónak nevezve őt. Isten türelme ekkor elfogyott. Így szólt hát Noéhoz: „Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általuk: és íme elvesztem őket a földdel egyben.” – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1090. o.

December 25., vasárnap

Az attól való félelem miatt, hogy a jövő örökség nehogy túl anyagiasnak nézzen ki, ezért sokan szimbolikusan mutatják be éppen azokat az igazságokat, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy ezt az örökséget saját örök otthonunknak tekintsük. Krisztus meggyőzte tanítványait arról, hogy elmegy és helyet készít nekik az Atya házában. Azok, akik elfogadják Isten Szavának tanításait, nem maradnak tudatlanságban a mennyi otthont illetőleg. Az apostol azt mondja nekünk: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak.” (1Kor 2:9) Emberi nyelv nem tudja leírni az igazak jutalmát, csak azok tehetik, akik majd meglátják. Egyetlen romlott elme sem képes felfogni Isten dicsőségének titkát. – *A megváltás története*, 430. o.

A földi élet a mennyi élet kezdete. Az igazi földi nevelés bevezetés a mennyi alapelveibe. Itteni életünk kiképzés az ottani életre. Amik most vagyunk jellemekben és szent szolgálatban, az biztos előképe annak, amivé leszünk [...]

Földi életünkben – habár a bűn ezt korlátozza – a legnagyobb öröm és a legmagasabb nevelés a szolgálatban van. Jövendő állapotunkban is, amikor már nem léteznek a bűnös emberiség által emelt akadályok, a legnagyobb örömünk a szolgálatban lesz. Amikor bizonyosságot teszünk,

újából megismerjük azt, hogy mi „...eme titok dicsőségének gazdagsága... Hogy a Krisztus tiköztetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1:27). – *Isten csodálatos kegyelme*, 362. o.

Krisztus mennybemenetele előtt kiosztotta tanítványainak megbízatásukat. Tudatta velük, hogy ők végrehajtói akaratának, amellyel a világra hagyományozta az örök élet kincseit. Ti voltatok tanúim – így mondta –, hogy életemet feláldoztam a világért. Láttátok fáradozásomat Izráélért, noha népem nem akart hozzám térni, hogy elnyerje az örök életet. Bár a papok és főemberek kényük-kedvük szerint bántak el velem, és elvetettek engem, mégis még egyszer alkalmat kell nyújtani nekik, hogy elfogadják Isten Fiát. Láttátok, hogy mindazokat, akik bűneiket megvallották, szívesen fogadtam. Aki hozzám tér, azt el nem taszítom. Reátok ruházom e kegyelmi üzenet továbbítását. Zsidónak, valamint pogánynak tovább kell azt adnotok – Izráélnek először, azután minden népnek és nyelvnek. Az összes hívők egyetlen gyülekezetbe tömörüljenek.

Ez a megbízatás az evangelizációra: Krisztus országának nagy miszsiós okirata. A tanítványok buzgólkodjanak a lelkekért, és a kegyelmi meghívást juttassák el mindenkihez. Ne várjanak arra, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek, hanem menjenek üzenetükkel azokhoz. – *Az apostolok története*, 27–28. o.

December 26., hétfő

[Ez a látomás a Krisztus második eljövetelét követő ezer év utáni eseményeket ír le (Jel 20:21–22; Zak 14:4).]

Jézussal az élen mindnyájan leereszkedtünk a városból a földre az egyik nagy és hatalmas hegyre. [...]

A hegy tetején dicső templom, és a hegy mellett még hét hegy. Lejtőiken rózsák és liliomok virultak. Láttam, ahogy a kicsinyek másztak, vagy ha akartak, kis szárnyukon repültek fel a hegyek tetejére. Hervadhatatlan virágot szedtek. A templom körül sokfajta fa díszlett. Puszpáng, fenyő, ezüsfenyő, olajfa, mirtusz, gránátalma és fügefafa hajolt meg érett fűgének súlya alatt, dicsőségessé téve a helyet. S mikor belépni készültünk a templomba, Jézus felemelte szép hangját, és így szólt: „Ide csak a 144 000 jön be.” Mi pedig felkiáltottunk: „Dicsőség!”

A templomot hét oszlop tartotta, a legragyogóbb gyöngyökkel díszített, átlátszó aranyoszlop. Képtelen vagyok leírni a csodadolgokat, melye-

ket láttam! Ó, bárcsak beszélném Kánaán nyelvét. Akkor valamennyire le tudnám írni a jobb világ dicsőségét! – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 67–69. o.

Az Isten városába belépők arany koronát viselnek fejükön. Örömteli pillanat lesz az, amit senki sem hagyhat elveszni. Jézus lábai elé helyezük koronáinkat, és szüntelen dicsőíteni fogjuk az Ő nevét. A győzelmi énekhez angyalok csatlakoznak. Hárfáikat megérintve csodálatos dallamokkal töltik be a mennyet, dicsőítve a Bárányt. – *In Heavenly Places*, 216. o.

Közeleg a nap, amikor a harc véget ér. Az egyház győzni fog. Isten akaratára érvényesül a földön, ahogy a mennyben is. Az üdvözültek a menny törvényén kívül más törvényt nem ismernek majd. Mindnyájan boldog, egyé vált család lesznek, magukra öltve Krisztus igazságának – a dicsőítésnek és hálaadásnak – palástját. Az egész természet a maga páratlan szépségében dicsőítéssel és imádatlal adózik Istennek. A világ a menny fényességében fürdik majd. A hold fénye olyan lesz, mint a napé, és a nap hétszerte fényesebb lesz, mint amilyen most. Az évek boldogságban telnek majd. E kép felett a hajnalcsillagok együtt énekelnek, és Isten fiai örömben kiáltoznak, miközben Isten és Krisztus együtt hirdeti ki: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé!” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504. o.

December 27., kedd

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzon, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertettem ővelük a te nevedet” (Jn 17:26) – „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) –, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tanácskönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és

a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

„Boldogok, akiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják.” (Mt 5:8) Valóban, Mózeshez hasonlóan ők is megláthatják a Láthatatlant. [...]

Diákok, vigyázzatok, imádkozzatok, és kitartó erőfeszítéseket tegyetek a jó irányába, hogy betöltekezhessetek Krisztus Lelkével. „Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm 13:14) Határozzátok el, hogy sikerre viszitek a tanulókat! (...) Ha Isten Igéjének tanításait követitek, fejleszthetitek erkölcsi és értelmi erőiteket, aminek még az angyalok is örülni fognak. De maga Isten is örülni fog nektek. Önfegyelmet gyakorolva tökéletes módon fejleszthetitek a képességeiteket... Naponta horgonyozzatok Krisztusban, és mint a menny legnagyobb munkatársai, e rövid földi próbaidő alatt Isten hatalmával őrizzétek meg méltóságotokat. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 103. o.

Isten úgy tisztítja meg a szívet, ahogy kiszellőztetjük a szobát... Kitarjuk az ajtót és az ablakot, hogy beáramolhasson a menny frisslevegője. Az Úr mondja: „Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy.” (Jn 3:21) Az indítékok és az érzelmek ablakait tágra kell nyitni az ég felé, és el kell teljesen távolítani az önzés és az emberi természet porát. Isten kegyelmének kell betöltenie az elme kamráit, a képzelőerőt pedig menyeyei dolgokkal kell lefoglalni, hogy azokat szemlélje. Az emberi természet minden elemét meg kell tisztítani, meg kell újíttani Isten Lelke által. – *Manuscript 8c*, 1891. július 26.

December 28., szerda

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége, az ember tisztaságán ejtett szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették. Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta

a sokasodó gonoszságot, és amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt... Őszintén megbánta bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével halt meg. Isten Fia jóvátette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát.

Ádám elragadtatással tekint a fákra, amelyekben egykor gyönyörködött. Ártatlan és boldog korában ő szedte le róluk a gyümölcsöt. Látja a szőlőt, amelyet ő ápolt, a virágokat, amelyeket egykor oly szívesen gondozott. Értelme felfogja, hogy valóság az, amit lát; hogy ez a kert tényleg a helyreállított Éden, amely pompásabb most, mint amikor elvesztette. A Megváltó az élet fájához vezet. Szakít pompás gyümölcséből és Ádámnak nyújtja. Ádám körülnéz, és az Édenben meglátja üdvözült családjának sok-sok tagját. Csillogó koronáját Jézus lábához teszi, és keblére borulva átöleli. [...]

E megbékülésnek tanúi azok az angyalok, akik sírtak Ádám bukásán, de örültek, amikor a feltámadt Jézus Krisztus – megnyitva a nevében hívők sírját – visszatért a mennybe. És most, látva, hogy a megváltás munkája lezárult, az angyalok is dicsénekbe kezdenek. – *Boldog otthon*, 540–541. o.

Ezután igen nagy sereg angyalt láttam, akik a mennyei városból jöttek; minden egyes szent számára névvel ellátott koronát hoztak. Midőn Jézus a koronákat kérte, átnyújtották neki az angyalok, és most Jézus saját kezűleg tette minden egyes szentnek a fejére a koronát... Azután láttam, amint Jézus a megváltottak seregét a város kapuja felé vezette... Most megváltott szentjeire tekintett Jézus; arcuk ragyogott a boldogságtól; és miközben rájuk irányította szeretetteljes tekintetét, szép dallamos hangján így szólt hozzájuk: „Látom lelkem fáradozását, és elégedett vagyok. Ez a végtelen dicsőség a ti tulajdonotok az örökkévalóságon át. Szenvedésetek vége tért. Többé nem lesz sem halál, sem fájdalom, sem szenvedés, sem jajkiáltás.” Láttam, amint a megváltottak serege leborult, és koronáikat Jézus lábaihoz helyezték, és midőn Jézus újra felgyenesítette őket, megragadták hárfájukat, és csakhamar a legszebb, a legfelségesebb zene hangjai töltötték be a mennyet, s a szentek serege dicséneket zengett a Bárány dicsőségére. – *Tapasztalatok és látomások*, 288. o.

December 29., csütörtök

A mennybe való belépéshez az emberben ki kell formálódnia Krisztusnak, a dicsőség reménységének, és magával kell a mennyet vinnie. Egyedül az Úr Jézus képes formálni és megváltoztatni a jellemet. A jellemvonások türelem, kedvesség, béketűrés, önzetlenség és szeretet hiányában önkéntelenül előtörnek, amikor az ember óvatlan; és keresztényhez nem illő szavak és vonások fakadnak fel, hogy a lelket rombolják. „Nem örül a hamisságnak.” (1Kor 13:6) Figyeljük csak meg jól! Az apostol úgy értette, hogy ahol drága lelkek iránti őszinte szeretetet ápolnak, ott meg fog az mutatkozni azok iránt olyan türelemben, amely hosszútűrő, kedves és nem áll arra készen, hogy a kis tapintatlanságokat felnagyítsa, vagy a rosszat nagy és megbocsáthatatlan vétéknek mutassa be, és nem kovácsol tőket mások vétségeiből. – *A keresztény nevelés alapjai*, 279. o.

Nagyon kevés a rendelkezésünkre álló idő, ezért szeretnénk, hogy minden cselekedetünk Isten ügyének megerősítését és előrehaladását szolgálja... Bárcsak így kiáltanánk Istenhez: „Uram, változtasd meg a bensőmet!” Könyörögj Istenhez kegyelmének átalakító hatalmáért. Kapaszkodj erősen Megváltódba, amint kapaszkodott Jákob, mígnem az Úr megmutatja, hogy ki is vagy valójában, és felfedi önmagát, te pedig megláthatod Jézusban a támaszt, a ragyogást, és azt a hatalmat, amit korábban sosem éreztél és értettél meg... Ha a hited szorosan kapaszkodik az ígértbe, akkor fáradozásodat siker fogja koronázni. Csak így győzhető le a hittel a világ. – *This Day With God*, 334. o.

Roszul tesszük, ha saját érdemeinkkel büszkélkedünk. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23–24)

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjék. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám, a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedeteiből igazult meg, van, mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az őnéki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulaj-

doníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” (Róm 4:1–5) Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másiknál, vagy hogy irigykedjék másokra. Egyik ember sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 401. o.